

Bršljan in bodičje.

14.

Poznamo se. — Vi vprašate: Po čem?
 Ej, človek ni tako velika tajna!
 Po licu, po razgovoru, po vsem . . .
 Na prsili sveti temu se kolajna,
 a drugi brez desnice suh in bled
 pred hišo hodi in otožno lajna.
 Poznamo se! Ne z lic in iz besed
 samó — no bitja celega pretvara
 razkriva, ki ga hoče skriti, sled.
 Ko tvoj prijatelj te s posmehi vara,
 v iskrenosti si svoji slep in gluha,
 dokler te bridko čas ne razočara.
 O, kolikrat pa vidi bistri duh
 v sosednjem srcu sleherno genotje
 vrojenih in drugod ujetih muh
 in vidi čuvstev in besed nasprotje . . .
 Kje sluje govor še prozoren, čist?
 Kje, kje? Povejte, dobri mi zelotje!
 A vem — vi šepetate: Pesimist! . . .

15.

Ah, nič gotovega, in vse gotovo!
 O skeptiki, o pozitivniki!
 Nič novega na svetu, in vse novo!
 O ben Akibha, o protivniki!
 Od svojega mišljenja kaj imate?
 Popir trpi, trpijo pivniki,
 kadar se z mislimi pišoč igrate.
 Dospeti kanite naprej? Po kaj?
 V dežele mleka in medu bogate?
 Ne veste li, da stopate nazaj
 iskat miru in sreče izgubljene!
 Ne veste li, da nam življenja slaj
 ogorčajo predrznih nâd sirene,
 in temna megla dvomov zastrupi!
 Kako uči, svari življenje mene?
 „Na svetu tem vse upanje zatri,
 nikomur ne potoži bolečine,
 spomine sladke v srčni grob zapri
 in čakaj, da te vse veselje mine!“

Anton Medved.

Večerna pesem.

Tam v daljni, tam v sinji daljavi
 zvonovi večerni pojó,
 srcé jih nemirno vprašuje:
 kdaj že mu mirú prinesó? —

Ah, prišli so davni spomini,
 in ž njimi se vrača mladóst,
 in ž njo se mi séli spet v dušo
 vsa davna radóst in bridkóst!

Pa molim molitev večerno,
 v daljavi zvonovi pojó . . .
 po sreči, po mladi ljubezni
 skrivaj se rosí mi okó — —

Ljudmila.